

който, колкото повече скривалъ отъ будното око на Стойча тънкитѣ работи въ занаята, толкова младиятъ часовникарь можелъ, ималъ способността, да ги усвои и да излѣзе по-масторъ и отъ своя майсторъ. Чрѣзъ своето умѣние, чрѣзъ своята проникателностъ, младиятъ Стойчо, тъй да се каже „доловилъ“, „открадналъ“ тайнитѣ на занаята, когато съзнателно сж му били скривани отъ неговия погледъ. Затуй и по-скжпо и по-мило му стана часовникарското изкуство, защото той го „похитилъ“ съ своето умѣние. И за голѣмо очудване на майстора му, Стойчо отваря самостоятеленъ дюкянъ въ Търново и въ скоро врѣме станалъ извѣстенъ съ своя майсторски похватъ. Но стариятъ му майсторъ още веднажъ проявилъ мефистофелевско опекунство: далъ заявление на каймакамина, въ смисълъ, че Стойчо не може да работи часовникарство, а само експлоатира клиентитѣ си. Поправениятъ, нарочно прѣдварително строшенъ, часовникъ на каймакамина послужилъ за блѣскава атестация на Стойча и за голѣмо изобличение на стария майсторъ. И почва Стойчо Цоневъ да залѣга на своя занаятъ, който дѣйствително му донесълъ и щастие и благосъстояние и видно положение. Чувството за лично самоусвършенствуване го подтиквало да работи и за своето умствено развитие, та по тоя начинъ поразширилъ и своя духовенъ кръгъ. Той не се женилъ и нѣмалъ слѣдователно прѣми наслѣдници. Двѣ години прѣди освобождението той ходилъ въ Римъ и Лондонъ, а нѣколко години слѣдъ това и въ Швейцария, за да прослѣди изкуството въ чужбина. Въ Швейцария Стойчо Цоневъ се запозналъ съ училищата, които много му се харесали, затова още тогава се породила у него идеята да остави своето богатство за стипендии въ швейцарски гимназии и университети. И дѣйствително, прѣзъ 1880 год. Ст. Цоневъ направилъ своето за-вѣщание, споредъ което опрѣдѣля 2,250 наполеона